

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

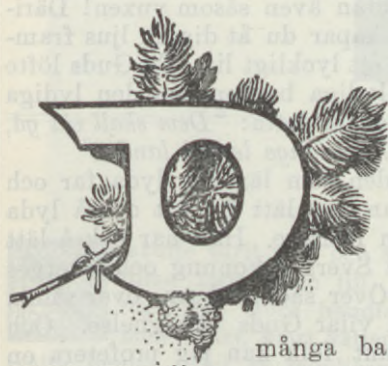
N:o 43
Den 22 Okt.

Illustrerad Veckotidning för Söndagsskolan och Hemmet
Redaktion: ANNA och J. B. GAUFFIN.

33 årg.
1916.

Sauls olydnad.

1 Sam. 15: 22—26.

å Israels stammar drogo upp från Egypten, anföllos de av Amalek, som ville stänga vägen för dem in i det land, vilket Herren hade lovat dem. Det blev för Israel en het strid, många av dess hjältar blevo slagna, många mödrar saknade på aftonen sina söner, och många barn blevo den dagen faderlösa. Dock segrade Israel till sist på grund av Mose förbön och Herren den

Allsmäktiges hjälp.

Men Herren vredgades på Amalek, som velat göra hans planer med sitt folk om intet. Han sade därför till Mose: "Uppteckna detta till en åminnelse i en bok och inpräglade det hos Josua, ty jag skall så i grund utplåna minnet av Amalek, att det icke mer skall finnas under himmelen." Detta var Guds dom över Amalek.

Den som fick Guds befallning att straffa Amalek, var Saul, när han blivit konung i Israel och befäst sin ställning såsom sådan. Han samlade då tvåhundra tusen man fotfolk och dessutom tiotusen från Juda. Med denna här drog Saul ut mot Amalek och slog dem och gav dem till spillo. Dock skonade Saul konungen Agag, som föll levande i hans hand, jämte det bästa av boskapen.

Detta misshagade Herren högeligen. Ty han fordrar, att människors barn skola obetingat lyda hans tillsägelse. Sauls påhitt att skona Agag hade nog sin orsak däri, att han vid hemkomsten ville skryta med sin höga fånge och sin segerlycka. Och boskapens skonande var väl blott simpel vinningslystnad.

Då sände Herren Samuel att bestraffa konung Saul för hans olydnad. Men Saul erkänner inte strax sin synd, utan söker slingra sig, i det han säger, att folket skonat det bästa av boskapen för att offra den åt Herren. Detta var blott ett svepskäl eller en halv sanning, och det är nästan detsamma som lögn.

Då säger Samuel till konungen: "Menar du, att Herren har samma behag till brännoffer och slaktoffer som därtill, att man hör Herrens röst? Se, lydnad är bättre än offer och hörsamhet bättre än det feta av vädurar. Ty gensträvighet är en trolldomssynd och motspänstighet är avguderi och husgudsdyrkan. Efter som du förkastat Herrens ord, har han ock förkastat dig, och du skall icke längre vara konung."

Detta är en gripande skildring om, huru noga Gud är med att man lyder hans ord och befallningar. Att förkasta dessa är att förkasta och förakta Herren själv. Men då förkastar också Herren den olydiga människan. Så gjorde han med Saul, och så gör han med var och en, som i olydnad föraktar och förkastar honom och hans ord. Så allvarligt är det.

Må vi då av denna text lära lyda

Herrens ord och fly olydnaden, såsom man flyr påsten! Vem tänker i frestelsestunden på, att olydnaden är en trolldomssynd? Huru ofta frestas man icke såsom barn att vara olydig och gensträvig mot mor och far och mot läraren i skolan. Men besinna, att det är Gud själv som sagt: "I barn, varen edra föräldrar lydiga i allt!" Ett olydigt barn är olydigt mot himmelens Gud. Det är att förakta och förkasta honom, och domen blir att av honom varda förkastad.

Kära barn, knäpp dina händer i bön till Gud och bed honom om ett lydaktigt hjerta! Bed honom hjälpa dig och giva dig ödmjukhet till lydnad mot far och mor och dina lärare! Och vänj dig att gärna och villigt lyda dem. Lyd dem icke blott under barn domen utan även såsom vuxen! Därigenom skapar du åt dig en ljus framtid och ett lyckligt liv. Ty Guds löfte till de lydiga barnen och den lydiga ungdomen är detta: "*Dem skall väl gå, och de skola länge leva i landet.*"

Men den som lärt sig lyda far och mor, han har lätt för att också lyda Gud, sin frälsare. Han har också lätt att lyda Sverges konung och Sverges lagar. Över sådana barn, över sådan ungdom vilar Guds välsignelse. Och ett sådant folk kan jag profetera en lång och lycklig framtid. Här må Sverges hundratusende barn såsom en man resa sig och inför Herren bedja: "Giv oss, o Gud, nåd att lyda dig och våra föräldrar, på det att din välsignelse må kunna vila över oss och vårt land".

J. B. Gauffin.

I bön.

Tyst, var stilla! Någon beder,
talar ut sitt hjärtas nöd,
tro och tvivel, fröjd och smärta, —
det är kamp på liv och död.

Kamp med Gud i stilla slunder
det är bön, och varje själ
måste lära sig att kämpa
så, om det skall sluta väl.

Jakobsstridens hela slunder
bytas skall i stilla ro,
då allt tvivel har försvunnit
för en fast, ornbblig tro.

Då blir lovsång efter klagan,
vila efter kamp och strid,
och i sargat mänskohjärta
sänker sig en salig frid. ELLA.

Lillan.

Med teckning.

Ni skulle varit med och sett, huru lillan satte lipen till, när mor tog fram stora handfatet fullt med friskt, klart vatten för att tvätta henne. Det är nämligen på det sättet här i världen, att inte alla snälla små gossar och flickor tycka om kallt vatten på näsan och i öronen. Ja, det finns till och med gossar och flickor, som äro så stora och gamla, att de gå i skolan och likväl äro förskräckta för kallt vatten. Men så se de också ut därefter.

En sådan där liten vattenrädd flicka var lillan å teckningen. Men just som hon skulle till att gråta och fälla tårar, kom stora syster och såg så strålande glad ut och viskade till henne: »Gråt inte i dag, du Annie lilla! Om du nu är riktigt snäll och låter mor tvätta dig fin och ren, ska du få följa med till moster Stina. I dag är det hennes födelsedag, och vi äro bjudna dit allesamman.»

»Får jag gå med?»

»Javisst, Per, fortsätt du med dina byggbitar så länge, och avbryt mig inte! — Ser du, lilla Annie, då brukar moster Stina bjuda på sockerkakor och karameller och hallon med frusen grädde till. Jo, du må tro att det blir någonting riktigt rart. Gråt bara inte, när mor tvättar dig, så få vi snart gå.»

Och lillan, som bättre visste vad sockerkakor och karameller dugde till, än kallt vatten på näsan och i öronen, sökte bemanna sig och sväljde tårarna, som börjat smyga sig fram. Snart stod hon där strålande glad i sin nystrukna bomullskläanning och fick följa med till moster Stina på födelsedagskalas.

Men inte tror jag ändå, att sockerkakorna och karamellerna voro lika nyttiga för lillan som det friska, klara vattnet i mors stora handfat.

J. B. Gauffin.

LILLAN.

Ett borttappat lamm.

Med teckning.

Ett borttappat lamm! — Det låter så vemodigt, ja, nästan förtviflat. Ty ingen varelse kan vara mera arm och hjälplös än ett

litet lamm, som förrrat sig i ödemarken. Faror hota det överallt. Vilddjuren vädra dess spår, klyftor och stup och taggiga snår sträcka emot det en dödens famn.

ETT BORTTAPPAT LAMM.

Och likväl kan ett sådant olyckligt litet lamm räddas, om det har en god herde, som ömmar för dess nöd, och som söker tills han finner det och då vill våga något, ja, gällde det livet, för dess räddning.

En sådan herde synes den vara, som söker lammet å vår teckning. Han synes våga sitt liv för att rädda sitt lamm.

Och jag känner många små lamm, som irra borta i den villande världsöknen, där tusende faror hota och listiga fiender söka dess fördärv. Vad är det för lamm? Jo, det är barn, som leva utan trosgemenskap med Jesus, barn, som inte fått lära sig vägen hem till Guds himmel, eller som inte vilja gå den vägen, fastän de känna den. Och nu gå de vilse i världen och i synden.

Men jag känner ock en god herde, som går och söker de små, som ömmar för deras nöd och älskar dem så högt, att han en gång för dem offrat sitt liv i döden. Men Gud uppväckte honom och gjorde honom till en Herre över allt. Vem är denne herde? — Det är Herren Jesus Kristus, barnens allra bäste vän. Han vill samla barnen till sig, bevara dem från farorna i världen och föra dem hem till Guds himmel; förlåta deras synder och giva dem frid i deras hjärtan.

Huru är det med dig, mitt barn, är du ett borttappat lamm, eller vilar du såsom återfunnen i Jesu frälsarearmar? Gå till honom i bön och säg honom, huru det är med dig! Han hjälper.

J. B. Gauffin.

Västerbo söndagsskola.

Med fotografi.

 en liten »vår bland bergen» i nordvästra Gästrikland ligger vår lilla by, Västerbo bland skogar och glittrande vatten. Även här ha vi förmånen att varje söndag få samlas kring det kära ordet, sjunga våra sånger och få med oss hem den goda »Barnavännen». Vi ha glatt oss åt att i den få påhälsning från olika delar av vårt härliga land. Och nu har reslusten tagit oss fatt, så att vi med »Farbror Barnaväns» hjälp gärna vilja ta oss en långtur och hälsa på våra kamrater i söndagsskolorna.

Kanske skulle det intressera eder att höra, att vår söndagsskola är trettionio år gammal, och att den man, som för så länge sedan upptog detta arbete bland de små, ännu håller på därmed.

Häruppe i »Ockelbo finnskogar» — som denna trakt stundom kallas — var på 1870-talet mycket livligt på det andliga området. Genom söndagsskolmissionär Tunells ivriga arbete bland och för barnen eggades flera unga att upptaga söndagsskolarbetet. En av dessa unga är vår »Farbror Jan Jonsson», som under

alla dessa år samlat de små och i deras späda hjärtan utsått det levande sätet — Guds ord. Då han någon gång varit förhindrad att själv stå på denna post, har han vanligen fått någon annan i sitt ställe, så att Västerbo söndagsskola har aldrig haft några ferier.

Arbetet har stundom förefallit fruktlöst, säger »Farbror J. J.» Han har nog varit frestad att sluta, men så har det kommit något uppmuntrande ord från någon, som ömmat för de smås andliga fostran, och så har arbetet fått fortgå både i klar och mulen tid. Nu har Jan Jonsson grånat, och erfarenheten har lärt honom, att arbetet i söndagsskolan är till välsignelse ej endast för barnen utan kanske ännu mer för läraren. Han tvingas nämligen till ett *ivrigt studerande* av Guds ord, till en *innerlig bön* samt — att *hava akt på sig själv*, vilket allt bidrager till att dana en kristlig karaktär. Därför vill vår ännu ungdomlige lärare härmed sända en hjärtlig maning till alla, som arbeta i söndagsskolorna, att hålla ut i arbetet. Han önskar ock, att alla de söndagsskolbarn, som i sinom tid komma att få kallelsen

VÄSTERBO SÖNDAGSSKOLA.

ett upptaga detta arbete, måtte villigt följa denna kallelse. Vi kunna vara vissa om, att ordet ej skall återkomma fåfängt, där det blivit utsatt under bön. Guds öga

söker *trogna* arbetare i vingården och även det ringa arbetet i en liten söndagskola blir en gång belönat efter den trohet, varmed det utförts.

Adelaide Blomkvist.

Fågeln i körsbärsträdet. (Forts. fr. föreg. n:r).

Fågeln flög ängsligt omkring den lilla flickan, förfärad över hur fort alla bären försvunno. Och hela tiden skrek den: »Gör det inte, gör det inte!»

Men Alma tog alldeles ingen hänsyn till vad en liten fågel önskade, icke heller förstod hon hans mening. Hon åt därför av körsbären, till dess hon inte förmådde mera. Men då blev hon plötsligt förskräckt och började hastigt glida utför trädet, ty hon hoppades hinna ut ur trädgården, innan någon fick se henne. Hon hoppade ned i gräset och stötte därvid på Rolf, som hade kommit efter sin trumma.

Alma blev skamsen, ty Rolfs ögon stodo vidöppna av förfäran.

»Åh, Alma», ropade han, »du har ätit upp bägge körsbären!»

Det såg ut, som om han tänkte börja gråta, och det gjorde, att Alma kände sig ännu mera skamsen.

»Rolf, säg inte, att det var jag», bad hon.

»Du är en stygg flicka. Mor skulle ha körsbären. Det är mors födelsedag i morgon.»

»Det visste jag inte», svarade Alma frankt. »Du får inte säga det till någon, Rolf. Lova, att du inte gör det — hör du!»

Rolf bet sig i läppen. »Far ser nog, att de äro borta», sade han.

»Men det är många fler mogna i morgon», menade Alma tvärsäkert, »och ingen skall få veta det.»

»Den lilla fågeln vet det», sade Rolf bebrövad, »och kanske de andra bara äro gröna, när far kommer.»

Alma tyckte, att Rolf var riktigt barns-

lig. »Tänk att du är rädd för en liten fågel, du då!» sade hon hånfullt.

»Det är jag visst inte», protesterade Rolf.

»Det är du visst, men den kan inte skvallra.»

»Nej, men Gud vet det också», sade Rolf mera modig.

Alma var tyst en stund och syntes litet betänksam, men så sade hon häftigt: »Lova mig, Rolf, att du inte skvallrar — hör du!»

Rolfs små smutsiga händer knöto sig. Han hade svårt att besluta sig för att lova. Han svarade icke, förrän Alma otåligt ruskat om honom.

»Det är orätt och uselt att skvallra, skall jag säga dig», sade hon och stampade med foten.

»Nå ja — jag skall inte göra det», svarade han häftigt. »Men far skall se det.»

»Det kan han inte se, om du inte säger det.»

»Jag skall inte säga det», svarade Rolf förkrossad, »men mor kommer att bli så bedrövad.»

»Nu går jag hem», förklarade Alma, som började känna sig illamående.

»Ja, det måste du göra, innan Elsa får se dig», rådde Rolf henne småförnuftigt. Och genast ropade någon inifrån: »Lille Rolf, min gosse, middagen är färdig!»

Alma blev rädd. Hon sprang så hastigt hon kunde genom den lilla porten och Rolf drog sig långsamt upp mot huset.

Det var en god middag, just sådan mat som Rolf tyckte särskilt om, men ändå tycktes ingenting smaka honom. Mor blev ängslig och trodde, att han höll på att bli sjuk.

På eftermiddagen var han ute med barnjungfrun och lilla syster och glömde alldeles den lilla tilldragelsen, ända till dess han låg i sin lilla säng. Då kom han ihåg alltsammans och blev alldeles olycklig. Han hade suttit på mors knä som vanligt och bätt sin aftonbön, men nu klättrade han ned från sängen, höjde sina knän på golvet, sträckte de små knäppta händerna mot himmelen och viskade:

»Ack, käre Gud, det var illa gjort av Alma att äta upp körsbären, men förlåt henne, gode Gud, och låt några bär bli mogna åt mor tills i morgon, amen.» (Forts.)

Brevväxling med de små.

Prisuppgift n:o 19.

Gåta.

Han följer dig, han är dig nära
Än såsom jätte, än som dvärg,
Än ses han över djupen bära,
Än över fjäll och höga berg.
Grip honom! Du det ej förmår,
Av honom finnes aldrig spår.

Prisuppgift n:o 20.

Charad.

Slaven som sin boja bryter,
Tigern, som i djungeln ryter,
I sitt ide starka björnen,
Luftens konung, vilda örnen —
Varje väsen offer vill giva
För att det må *mitt första* bli va.

Varje gosse önskar ivrigt vara
Just *mitt andra*. Ej han då vill spara,
Visa vad han kan och vill
Ja, väl mycket mera till.

Mitt hela nu till sist är mycket viktigt,
Det är ett stånd, som man vill pryda riktigt.
Och vara just vad ordet innebär.
Ty eljes man en stackare ju är.

Bibelläsning

eller vad står det i nästa söndags text?

Veckan 23—29 okt. 1916.

M. 23. 1 Sam. 16: 4—13. David smörjes till konung.

T. 24. v. 4. Samuels ankomst skrämmer Betlehemiterna.

O. 25. v. 5. Samuel lugnar dem och bjuder dem till fäst.

T. 26. v. 6. Samuel blir intagen i den högväxte Eliab.

F. 27. v. 7. Herren undervisar Samuel.

L. 28. v. 8—10. Samuel har nu fått en skärpt blick.

S. 29. v. 11—13. Samuel smörjer den unge David till konung.

Söndagsskolter för den 29 oktober.

19 Sönd. o. Trefaldighet.

David smörjes till konung.

1 Sam. 16: 4—13.

Minnesvers: Apg. 13: 22 b. Jag har funnit David, Jesses son, en man efter mitt hjärta. Han skall göra all min vilja.